

AUTE

En nom del Poble Andorrà.-

A la vila d'Andorra la Vella, el 30 de juliol del 2019.

Reunida la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia d'Andorra, sota la presidència del Sr. Albert ANDRÉS PEREIRA, quin ho és del Tribunal, i els magistrats Sr. Vincent ANIÈRE i Sr. Carles CRUZ MORATONES, ha adoptat la resolució següent:

ANTECEDENTS DE FET

I.- En el marc dels autes civils seguits entre el Sr. R.G.B i la Sra. C.R.B, es va dictar sentència del 29-12-2015 que va establir, entre altres extrems, una pensió d'aliments a càrrec del pare no custodi en l'import de 400.-euros per cadascun dels fills, M i A, fixant també que les despeses extraordinàries seran a càrrec d'ambdós progenitors per meitat.

II.- En data 26-01-2018, i a sol·licitud de la Sra. R, la Saig, Sra. L.A.M, va emetre un acord requerint al Sr. G de satisfer :

* la meitat de les tres factures del Centre d'Assistència Terapèutica en relació a M.G R per import de 8.140,42.-euros,

* la meitat d'activitats extra-escolars de l'A.G R i corresponents a l'àrea Esports per import de 532,00.-euros.

III.- En data 02-03-2018, el Sr. R.G.B va presentar un escrit d'impugnació de l'acord del 26-01-2018 i es va obrir el corresponent incident d'execució.

IV.- L'Aute dictat per l'Hble. Batlle el dia 05-11-2018 va decidir:

Primer.- Desestimar la demanda incidental formulada en data 2 de març de 2018 pel Sr. R. G R referent al pagament de la quantitat de 8.140,42.- euros en concepte de la meitat del tractament realitzat pel Sr. M. G R quan aquesta era menor.

Segon.- Estimar la demanda incidental formulada en data 2 de març de 2018 pel Sr. R. G R referent al pagament de la quantitat de 532.- euros en concepte de la meitat de despeses extraescolars realitzat per la menor Ada G R.

Tercer.- Condemnar al Sr. R.G R al pagament de les costes processals causades fruit del present incident d'execució, incloses aquelles derivades de la intervenció d'advocat, a acreditar en període d'execució.”.

V.- Contra l'esmentada resolució formula recurs d'apel·lació la representació lletrada del Sr. R.G.B.

Sol·licita la seva revocació parcial i que es dicti una altra estimant totes les seves pretensions inicials sense efectuar imposició de les costes de primeres instància, ni tampoc de segona instància.

La Sra. C.R.B demana la desestimació del recurs i la imposició de les costes de segona instància al Sr. G.

Ha actuat com a magistrat ponent el Sr. Vincent ANIÈRE

FONAMENTS DE DRET

I.- L'apel·lant s'oposa a la decisió de la resolució d'instància en relació a les factures del CAT tota vegada que considera que el tribunal hauria efectuat una mala valoració de les proves al respecte portant a una mala aplicació de la jurisprudència sobre les despeses extraordinàries. Sosté en resum que es tracta de despeses mèdiques ordinàries ja que el menor necessitava una teràpia des de feia molt de temps per un problema que tenia des de la seva infància ; que no s'ha aportat la prova del tractament ni de la urgència del mateix ; que no s'ha provat de que el tractament hauria estat causat per unes manifestacions que el pare hauria fet al menor i que el pare no ha estat condemnat per cap tipus de maltractament ; que no s'ha aportat la prova de que s'hauria informat al pare de la voluntat d'ingressar el menor i que aquesta decisió es va prendre per la mare i l'àvia materna de manera unilateral i sense respectar la seva pàtria potestat quan el tractament s'hauria pogut seguir al Principat.

II.- En el present cas, el Centre d'Atenció Terapèutica (CAT) de Barcelona va emetre a nom de la Sra. R.B. tres factures de data 03-06-2013, 03-07-2013 i 03-08-2013, per un total de 16.280,83.-euros corresponent a la matrícula i al tractament terapèutic en el marc del programa residencial seguit pel menor M a

partir del 30-05-2013 en règim residencial de 24 hores al dia en una comunitat terapèutica, tal com ressurc del certificat establert pel centre.

Segons transferència del 05-08-2013, la Sra. I.B.P, mare de la Sra. R.B va satisfer l'import degut pel compte d'aquesta.

Per tant, els elements produïts són suficients per acreditar la realitat de la despesa.

III.- Pel que fa a la qualificació de la despesa en qüestió, la doctrina d'aquesta Sala ha establert que *“Els aliments han d'incloure tot allò relatiu a l'assistència mèdica, l'habitatge, la roba, la previsió, l'educació i la formació del menor, fins i tot dins d'aquests darrers conceptes les activitats esportives o de lleure, tota vegada que les mateixes són no solament necessàries per l'adequada formació del menor, sinó també pel seu correcte desenvolupament personal” (TSJC 126/06 del 16-11-2006). Afegíem en la STSJA del 27-01-2010, que “les despeses d'un menor són ordinàries quan són més o menys regulars i previsibles, mentre que són extraordinàries quan prèviament no es pot conèixer si es produiran o no, ni quina serà la seva importància”.*

Pel que fa a les despeses extraordinàries, és determinant el caràcter urgent o imprevist. Vam poder precisar tanmateix que *“les despeses extraordinàries d'un menor que han de ser compartides pels dos progenitors, no només són aquelles que resultin imprevisibles o urgents, sinó que també han de reunir la condició que siguin necessàries pel desenvolupament, la formació bàsica del menor. Si no són necessàries, és a dir que són prescindibles per aquella finalitat, les haurà de pagar aquell que ho hagi decidit unilateralment o els dos progenitors si ha estat un acord exprés o fins i tot tàcit.”*

En el nostre cas, el pare no admet la conclusió de que l'ingrés d'en M al CAT seria un fet extraordinari i per tant una despesa extraordinària.

Però no és perquè el menor ja presentava certes dificultats anteriorment al maig del 2013, i que per tant necessitava un tractament de caire psicològic o psiquiàtric, que no s'han donat circumstàncies justificant urgentment el seu ingrés en un centre terapèutic.

I sí que aquestes circumstàncies queden acreditades.

En efecte, aquest ingrés va tenir lloc a un moment particular que correspon al paroxisme de la crisi de separació dels pares, marcada per una alta conflictivitat. Aquesta separació es va produir i precipitar després de l'incident ocorregut al desembre del 2012, i en el decurs del qual l'enfrontament entre el pare i el fill va arribar a un punt extrem de confrontació, tan extrem que apareix que des de aquell dia la relació és inexistente entre els dos.

Com bé ho posa de relleu la Sra. Batlle, no havia existit anteriorment cap ingrés anterior en una estructura terapèutica, de tal manera que no existeix cap criteri per considerar el caràcter habitual del tractament.

El CAT certifica que el menor (nascut el 26-07-1997) presentava un trastorn d'ansietat i de la conducta, així com un estrès post traumàtic, i referia que havia patit maltractaments físics i psicològics per part del seu pare.

Això es pot posar en relació amb les consideracions de la pèrit, Sra. S, en el seu informe del 16-10-2013, quan indica (pagina 10 de l'informe, foli 45) que :

“Refereix que després de declarar a Batllia sobre els suposats maltractaments, va sentir que no el creien, es va enfadar molt, es va deprimir i va fer un intent autolític tallant-se les venes a la banyera després d'un consum abusiu d'alcohol. El va trobar la mare per la nit, la qual confirma la seva versió i explica que aquest fou el motiu d'ingrés del MI al Centre Terapèutic CAT el 30/05/13.”.

També es pot posar en relació amb l'informe pericial social més recent aportat pel Sr. G i establert per l'àrea de Justícia juvenil que indica :

“En relació a la situació sociosanitària del jove, cal esmentar que quan tenia 15 anys d'edat, va requerir assistència psiquiàtrica atès que li varen diagnosticar un trastorn depressiu. El jove va ser ingressat en el Centre d'Assistència Terapèutica de Barcelona (CAT), on hi va restar durant aproximadament mig any.” i “Vers l'any 2013, quan el M tenia 15 anys d'edat, va requerir assistència psiquiàtrica, atès que li varen diagnosticar un trastorn depressiu. La Sra. R exposa que el jove havia manifestat idees suïcides, pel que ella i l'àvia materna varen decidir realitzar l'ingrés del jove en el Centre d'Assistència Terapèutica de Barcelona (CAT), on hi va restar durant aproximadament mig any.”.

Per tant, sí que va existir una situació d'urgència imprevisible fent que l'ingrés del menor al CAT no es pot considerar com una despesa ordinària que hauria de formar part de la pensió d'aliments, sinó una despesa extraordinària ja que apareix que dita despesa mancava de previsió abans de la seva producció puix no és l'estat de salut mental preexistent que va justificar l'ingrés del menor sinó la crisi en la que es trobava immers en aquell moment particular i la necessitat de posar-hi remei.

Aquesta despesa apareix totalment justificada ja que el tractament en un centre especialitzat i en règim residencial, que va permetre aturar la progressió molt negativa del menor, apareix com la solució adient i no queda establert que tal tipus de solució terapèutica s'hauria pogut dur a terme al Principat.

No es tracta de dir si el Sr. G va ser condemnat pels invocats maltractaments ni tampoc d'estatuir sobre la realitat dels mateixos sinó de

constatar que la salut mental i física del menor, constatada per psiquiatres, necessitava la realització de la despesa.

IV.- Pel que fa al caràcter consensuat de l'ingrés i a la violació de la pàtria potestat del pare, cal dir que és cert que en principi tal decisió s'ha de prendre conjuntament entre els dos pares. També és cert que no hem trobat en Autes un justificant de que el Sr. G hauria sigut informat de la decisió d'ingressar el seu fill al CAT anteriorment a la mateixa. No obstant això, si bé és necessari que l'altre parent doni el seu consentiment, això no s'aplica a les despeses que es puguin considerar absolutament precises per assegurar el benestar físic o emocional del fill menor.

La situació d'urgència que es donava en aquest moment que acabem de descriure, així com el fet que el menor pretenia haver patit maltractaments del pare, són circumstàncies particulars que justifiquen l'actuació de la mare.

Per tant, compartim la consideració de la Batlle que, atès les circumstàncies, la progenitora va dur a terme aquell tractament mèdic que va considerar adient a l'efecte. En tals condicions, no pot el pare invocar el fet que no ha donat el seu consentiment previ a l'ingrés per refusar fer front a aquesta despesa extraordinària.

V.- L'altre aspecte del recurs concerneix la qüestió de les costes de primera instància tota vegada que l'apel·lant sosté que atès que si li ha donat parcialment la raó reconeixent que la contrapart efectuava una petició que no li pertocava, i donat que es tracta d'un procediment de família, no s'hauria d'haver efectuat cap condemna en costes.

Però, si bé ens trobem en el marc d'un procediment de família, els interessos a dilucidar són de caràcter merament econòmics.

La part executant veu la seva petició inicial global estimada de manera substancial a més del 93%.

Per tant, escau confirmar l'aplicació de la regla del venciment objectiu per part de la instància i mantenir la condemna en costes del promotor de l'incident.

VI.- En desestimar-se el recurs, procedeix condemnar al recurrent a sufragar les costes d'aquesta alçada.

Vistos la legislació vigent i els Usos i Costums aplicables al present cas.-

La Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia d'Andorra,

DECIDEIX

DESESTIMAR el recurs d'apel·lació formulat per la representació lletrada del Sr. R.G.B contra l'Aute dictat per l'Hble. Batlle en data 05-11-2018, que confirmem íntegrament, imposant al mateix les costes d'aquesta alçada.

Aquesta resolució és ferma i executiva.

Així per aquesta nostra resolució, definitivament jutjant, ho pronunciem, manem i signem.-